

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 803/2021
08.09.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Дубравке Дамјановић, Бате Цветковића, Драгана Аћимовића и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Меденицом, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела лажно пријављивање из члана 334. став 4. у вези става 3. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног – адвоката Душана Шиповца, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Горњем Милановцу К бр.116/18 од 26.02.2021. године и Вишег суда у Чачку Кж1 бр.71/21 од 13.05.2021. године, у седници већа одржаној дана 08. септембра 2021. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Душана Шиповца, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Горњем Милановцу К бр.116/18 од 26.02.2021. године и Вишег суда у Чачку Кж1 бр.71/21 од 13.05.2021. године, у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) Законика о кривичном поступку, док се исти захтев у преосталом делу **ОДБАЦУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Основног суда у Горњем Милановцу К бр.116/18 од 26.02.2021. године, окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела лажно пријављивање из члана 334. став 4. у вези става 3. КЗ, за које дело је осуђен на новчану казну у износу од 50.000,00 динара, коју је дужан да плати у року од три месеца од дана правноснажности пресуде. Истовремено је одређено да уколико окривљени не плати новчану казну у остављеном року од три месеца, иста ће бити замењена казном затвора, и то тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора.

Истом пресудом, окривљени је обавезан да на име судског паушала плати износ од 10.000,00 динара, у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Вишег суда у Чачку Кж1 бр.71/21 од 13.05.2021. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА, а пресуда Основног суда у Горњем Милановцу К бр.116/18 од 26.02.2021. године, потврђена.

Против наведених правоснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА – адвокат Душан Шиповац, због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, с тим што из образложења произилази да указује и на повреду из члана 439. тачка 2) ЗКП као и на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП и повреду члана 440. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд преиначи побијане пресуде тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе, или да побијане пресуде укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. ЗКП доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, па је у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство у смислу члана 488. став 2. ЗКП није од значаја за доношење одлуке, након разматрања списка предмета и правоснажних пресуда против којих је захтев за заштиту законитости поднет, а након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев је неоснован у односу на повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, док је у осталом делу недозвољен.

Указујући на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљеног АА у захтеву за заштиту законитости истиче да у конкретном случају не постоје објективни елементи радње извршења кривичног дела лажно пријављивање из члана 334. став 4. у вези става 3. КЗ, због ког је окривљени оглашен кривим. Према наводима захтева само јавни тужилац, односно суд могу утврдити да ли је неко кривично дело учињено или не, и то доношењем одговарајућег акта о окончању предистражног односно кривичног поступка, а што у конкретном случају никада није учињено, јер пријава окривљеног АА никада није прослеђена јавном тужиоцу на даље поступање, те у конкретном случају не постоје објективни елементи радње извршења предметног кривичног дела, а не може се утврдити ни да ли је испуњен субјективни елемент.

Изложене наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног, Врховни касациони суд оцењује неоснованим.

Наиме, за кривично дело лажно пријављивање из члана 334. став 4. КЗ није потребно да је у вези поднете кривичне пријаве покренут поступак, како предистражни, тако и кривични. За постојање овог кривичног дела довољно је да су тврдње изнете у кривичној пријави неистините у објективном смислу, и да извршилац на субјективном плану то зна. Како из изреке правоснажне пресуде произилази да је окривљени АА, способан да схвати значај свог дела и да управља својим поступцима, критичном

приликом пријавио да је учињено кривично дело за које се гони по службеној дужности (кривично дело разбојничка крађа, од стране НН лица), а по обављеном увиђају поводом пријаве и прикупљања обавештења полицијски службеници су утврдили да наведено дело није учињено, при чему је окривљени био свестан свога дела и хтео његово извршење, те свестан да је његово дело забрањено, то у конкретном случају у радњама окривљеног стоје сви објективни и субјективни елементи кривичног дела лажно пријављивање из члана 334. став 4. у вези става 3. КЗ, због ког је и оглашен кривим.

Стога је захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у овом делу одбијен као неоснован.

Надаље, неосновани су и наводи захтева којима се указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП.

С тим у вези, у захтеву се истиче да је у изреци правноснажне пресуде наведено да је окривљени пријавио како је НН мушко лице извршило кривично дело разбојничка крађа, и поред тога што приликом пријављивања догађаја у полицијској станици ни у једном тренутку није правно квалификовао кривично дело које пријављује, већ само да му је тог дана непознато лице украло канту са нафтом, наневши му при том телесне повреде. Како окривљени није прецизирао да ли је у канти било нафте, нити вредност ствари коју је НН лице однело, а јавни тужилац није утврдио вредност украдене ствари, то према наводима захтева из свега наведеног произилази да је окривљени у суштини пријавио да је извршено кривично дело ситна крађа из члана 210. КЗ, које се гони по приватној тужби, а уколико се тужилац водио описом догађаја у смислу физичког напада и противправног присвајања ствари, то се кривично дело могло квалификовати само као принуда из члана 135. КЗ у стицају са кривичним делом ситна крађа из члана 210. КЗ, а не као кривично дело разбојничка крађа. Стога је према ставу браниоца суд погрешно правно квалификовао кривично дело које је окривљени пријавио критичном приликом.

Врховни касацион суд је и ове наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног оценио неоснованим.

Ово стога што извршилац кривичног дела лажно пријављивање из члана 334. став 4. КЗ, не мора да буде свестан правне квалификације дела које је предмет пријављивања, нити чињенице да се за то кривично дело гони по службеној дужности, већ се те чињенице утврђују из описа датог у кривичној пријави.

У конкретном случају, из изреке правноснажне пресуде јасно произилази да је окривљени АА пријавио да је НН лице „затекао у извршењу кривичног дела, како из гараже, која је претходно била закључана, износи канту са нафтом, при чему су једна или две камионске гуме већ биле изнете испред гараже, и на његово питање шта ради ту, то лице га је физички напало, а потом присвојило канту са нафтом и отишло у непознатом

правцу“, а што представља битне елементе кривичног дела разбојничке крађе, како је то и наведено у изреци пресуде, па се не може говорити о ситној крађи из члана 210. КЗ.

Поред тога, за кривично дело лажно пријављивање није од значаја које кривично дело је учинилац пријавио, већ је битно да се ради о кривичном делу за које се гони по службеној дужности, па како се и кривично дело принуде из члана 135. КЗ (на којој правној квалификацији се у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног инсистира) гони по службеној дужности, то је захтев и у делу у којем се указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, по оцени овога суда, неоснован.

У преосталом делу, исти захтев је одбачен као недозвољен.

Наиме, у преосталом делу захтева, бранилац окривљеног указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП и истиче да је изрека првостепене пресуде неразумљива, те на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, односно повреду члана 440. ЗКП, и с тим у вези полемише са исказима саслушаних сведока и истиче да су ови искази противречни, па како одредбама члана 485. став 4. ЗКП, којим су прописани разлози због којих окривљени преко браниоца може поднети захтев за заштиту законитости, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због напред наведених повреда, то је Врховни касациони суд захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у преосталом делу одбацио као недозвољен.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП у делу у којем је захтев одбијен као неоснован, те на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП у делу у којем је захтев одбачен као недозвољен, донета је одлука као изреци пресуде.

Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић